

[Aase Olesen]

man gøre ved folk, som er farlige? Hvad vil man gøre, hvis folk bliver valgt og derefter øjeblikkelig sørger for at forlade landet? Det skulle man nok have taget med. Hvad vil man gøre, hvis der er tale om isolationsanbringelse af hensyn til sagers opklaring? Det kan godt være, at det er teoretiske spørgsmål, men man kunne dog i hvert fald have taget spørgsmålet op. Jeg vil gerne spørge ministeren, om man kunne gå den anden vej og sige, at folk, der er i fængsel, først kan opnå immunitet, når folketinget er godkendt, for hvis hensigten med immuniteten – sådan tror jeg ministeren formulerede sig – er at sikre MFernes arbejde i folketinget, er der jo ingen grund til at give folk immunitet, før folketinget er trådt i arbejde. Det synes jeg egentlig det var vigtigt at få undersøgt under udvalgsarbejdet. Man burde måske, som jeg sagde, gå den anden vej, altså sige, at immuniteten først indtræder, i det øjeblik valget er godkendt.

Arentoft (FP):

Ligesom man i sin tid, da der var tale om at udvide antallet af statsrevisorer, populært kaldte den lov for lex Baunsgaard, kan jeg ikke se, der er nogen som helst grund til, at vi pakker noget ind i denne sag: vi kan lige så godt kalde den for lex Glistrup. Der er tale om folketingsmedlemmernes immunitet, og man skulle næsten tro, at folketingets medlemmer havde brug for deres immunitet daglig, men det er jo faktisk uhyre sjældent, at der overhovedet gøres brug af den grundlovssikrede ret, folketingsmedlemmer har. Jeg mener ikke, at f.eks. sådan noget som valgbrevet er en sikkerhed. Der er blevet nævnt et eksempel med SF fra 1981, og vi så for socialdemokratiets vedkommende ved sidste valg, at der var tvivl med hensyn til Hans Jørgen Jensen; han havde oven i købet fået udleveret sit valgbrev, så der ligger i og for sig ikke nogen sikkerhed i udleveringen af valgbrev.

Jeg kan heller ikke være helt enig med forslagsstillerne i deres bemærkninger om, at en regering efter et tabt valg vil kunne fængsle sine politiske modstandere; jeg synes, det er lidt stærkt sagt. Jeg kan heller ikke se, at dette, at parlamentarisk immunitet måske i en periode kunne omfatte op imod 200 kandidater, hvilket forslagsstillerne fin-

der fuldt acceptabelt, har den helt store betydning.

Jeg vil faktisk gøre hr. J. K. Hansens ord til mine, for jeg synes, noget af det mest fornuftige, der er sagt i denne debat, er, at socialdemokratiet vil medvirke til at fjerne al tvivl. Det samme gælder for fremskridtspartiet. Vi vil være med til at søge at fjerne enhver tvivl, og det må vi prøve at få gjort noget ved i udvalget.

Lenger (VS):

Selv om det er en generel problemstilling, vi rejser her, ved alle og enhver, at den selvfølgelig tager udgangspunkt i en bestemt enkelt-sag, som vi havde for nogle måneder siden.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i denne enkelt-sag og i de bemærkninger, der dengang fremkom i et notat fra justitsministeriet, fordi disse bemærkninger, uanset at det drejer sig om en enkelt sag, er meget generelle.

I den situation, der opstod med valget den 10. januar, havde justitsministeren i princippet to muligheder. Den ene var at sige, at den pågældende, som sad i Horserød, med sin dom og med sin tidligere fortabte valgbarhed naturligvis ikke skulle stilles bedre end en person, der er grebet på fersk gerning, men altså endnu ikke er dømt. Noget sådant kunne man faktisk godt argumentere for, og hermed ville den pågældende være faldet uden for den parlamentariske immunitet efter grundlovens § 57. Når ministeren ikke brugte denne konstruktion, skyldes det åbenbart, at en sådan fortolkning ikke er blevet anlagt i andre situationer, hvor der har været tvivl om bestemmelsens rækkevidde. Det er for så vidt al ære værd, at ministeren ikke anlagde en sådan fortolkning i denne situation, men den kunne være anlagt, og den havde næppe givet anledning til nogen særlig kritik.

Ministerens anden mulighed – og det var den, han valgte – var at sammenknytte den parlamentariske immunitet med valgbrevets udsendelse. Den giver derimod grundlag for kritik; for i modsætning til den første fortolkningsmulighed indebærer den anden fortolkningsmulighed, at heller ikke de øvrige 178 medlemmer af folketinget, der blev valgt den 10. januar 1984, kunne tillægges nogen parlamentarisk immunitet, før valgbrevet var